

עפ"ג 20977/06/21 - מאמון געברי נגד מדינת ישראל, מר שלמה חזום

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופט רפי כרמל, סגן נשיא, אב"ד
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת מרים ליפשיץ-פריבס

מאמון געברי
ע"י ב"כ עו"ד פיראס דראושה

המערער

1. מדינת ישראל
2. מר שלמה חזום (פורמלי)

נגד
המשיבים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט אביחי דורון) מיום 28.4.21 בת"פ

8334-11-18.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של גניבת רכב ונדון ל - 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות או 7 חודשי מאסר בפועל, קנס בסך 1,000 ₪, פיצוי למתלון בסך 4,000 ₪, שני מאסרים מותנים והתחייבות עצמית. הערעור מופנה כנגד חומרת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 24.10.18 בשעה 06:00 לערך, הגיע המערער ברכבו ביחד עם נאשם מס' 2 לרחוב צ'לנוב 6 בחולון. השניים שלחו את המיקום שלהם לנאשם מס' 1, שהגיע למקום ברכב שהורד זה מכבר מהכביש ולוחית הזיהוי שהייתה עליו אינה תואמת את זו שברישיון הרכב. המערער ונאשם מס' 2 הרימו אופנוע שחנה ברחוב והעמיסו אותו לתוך הרכב שבו נהג נאשם מס' 1, והחבורה נסעה מהמקום בשני הרכבים, תוך הפעלת משבש תדרים במטרה לפגוע בפעולת מכשיר האיתור שעל האופנוע.

טענות הצדדים

3. הסנגור מבקש להמתיק את עונשו של המערער עליו הוטלו 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות או 7 חודשי

מאסר בפועל, והוא בחר לרצות 9 חודשי מאסר בעבודות שירות. גזר דינו של שותפו של המערער, נאשם 1, ניתן באותו יום. השותף ערער על גזר הדין שניתן בעניינו, ובמסגרת הערעור המשיבה הסכימה לבקשת השותף להמרת העונש של 9 חודשי עבודות שירות ל- 6 חודשי מאסר בפועל. הערעור התקבל ובית המשפט המחוזי העמיד את עונשו של השותף על 6 חודשי מאסר בפועל. לטענת הסניגור, מטעם זה יש לקבל את הערעור גם בעניינו של המערער ולנהוג לפי עיקרון אחדות הענישה. הוסף, כי המערער החל לרצות את עונש עבודות השירות שהוטל עליו ביום 25/5/21, כך שריצה כבר 6 חודשים. לטענת הסניגור, יש להסתפק בכך או להוסיף לו חודש אחד, על מנת שלא תהיה הפליה בין המעורבים.

4. הסניגור טוען עוד, כי בתיק דומה של גניבת אופנוע שביצע נאשם ללא עבר פלילי, הוטל עונש של 7 חודשים לריצוי בעבודות שירות, דבר המלמד על כך שהרף התחתון של מתחם הענישה נמוך מזה שקבע בית משפט קמא בעניינו. עוד נטען, כי אין מחלוקת על כך שיש למקם את המערער ברף התחתון של מתחם הענישה, אך אין זה סביר כי הוא ימוקם באותו מקום שבו מוקם נאשם 2, שיש לו עבר פלילי, בעוד שלמערער אין הרשעות קודמות. כמו כן, נטען כי המערער שהה במעצר בית מלא בתנאים מגבילים במשך כחמישה חודשים, ולאחר מכן שהה כחודש וחצי במעצר לילי.

5. ב"כ המערער טוען בנוסף, כי סכום הפיצוי שנפסק לטובת המתלונן הינו גבוה מדי שכן, לא נגרמו למתלונן נזקים הראויים לציון ורכבו הוחזר אליו.

6. המשיבה עותרת לדחיית הערעור. נטען, כי להבדיל מעניינו של השותף האחר, שם ניתנה הסכמת המשיבה לקיצור העונש בשל נתונים ספציפיים הקשורים בשותף, בעניינו של המערער לא ניתנה כל הסכמה מצד המשיבה. בפסק הדין של בית המשפט המחוזי, בערעור בעניינו של השותף, נקבע כי לא נפלה טעות ולא ניתן להתערב אלא בגלל נתון ספציפי. כמו כן, לא רק שמתחם הענישה אינו מחמיר, אלא הוא מקל. ב"כ המשיבה הפנתה לעמ' 3 לגזר הדין, שם הסכים בית המשפט כי האופנוע הוא כמו כל כלי רכב, מאחר ועסקין באופנוע יקר. ב"כ המשיבה הפנתה לפסיקה העוסקת במתחמי ענישה של גניבת רכב וביקשה לדחות את הערעור.

תסקיר שירות המבחן

7. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער עולה כי הוא כבן 23 שנים, רווק, ללא הרשעות קודמות. ביחס לביצוע העבירה, המערער לקח אחריות מילולית בלבד, תוך הבעת עמדה קורבנית, טשטוש חלקו והשלכת אחריות. כמו כן, הוא מתקשה לבחון את התנהלותו ושלל נזקקות טיפולית. שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו והמליץ על מאסר בעבודות שירות וענישה מותנית.

דין

8. דין הערעור להידחות.

כלל הוא, כי ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, והתערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, הואיל ולא נפלה כל טעות מהותית בגזר הדין.

9. לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, גילו הצעיר והעדר הרשעות קודמות. עם זאת, לחובת המשיב נזקפת חומרת העבירות שביצע. רבות נאמר על החומרה שבעבירת גניבת הרכב שהפכה למכת מדינה (ר': עפ"ג 3614-01-13 אבו אלואליה נד מדינת ישראל). מכה, עליה נאמר, כי כמעט שהפכה לעשר מכות (ע"פ 11194/05 עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל (2006)) וממשיכה לנגוס ברכושם של רבים.

עבירות אלו גורמות לנזק כלכלי ישיר לבעל הרכב ולנזק כלכלי עקיף לציבור כולו, הנושא בעלותן הגבוהה של פרמיות הביטוח. בענייננו, העבירה בוצעה בצוותא ובתחכום, לאחר תכנון מקדים, תוך חלוקת תפקידים בין מבצעים ואף נעשה שימוש במשבש תדרים במטרה להתחמק בהצלחה עם הרכוש הגנוב ותוך השגת רווח קל ומהיר.

מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער עולה, כי בצד הודאתו בכתב האישום, הוא לוקח אחריות חלקית ומצומצמת בלבד על מעשיו ונוקט בעמדה קורבנית, שולל נזקקות טיפולית ומתקשה לעמוד על המניעים לביצוע העבירה. בנסיבות דנן, בית משפט קמא כבר הלך כברת דרך עם המערער (מציעה למחוק-אף יתכן שלא היתה הצדקה להטלת) בענישה מקלה של עבודות שירות בסטייה מהכלל, לפיו, בעבירות של גניבת רכב יש להטיל עונש של מאסר בפועל, שיש בו כדי לבטא את שיקולי הגמול וההלימה ואת אינטרס ההרתעה הנדרשים בענישה על עבירות אלה. לפיכך, אין גם הצדקה לקבל את הערעור ולמתן הקלה נוספת בעונשים שהוטלו על המערער.

נוכח התוצאה ייאמר למעלה מהצורך, כי עיון בפרוטוקול הדיון בערעור שהגיש הנאשם 1 (עפ"ג 20928/06/21) מלמד, כי בא כוחו טען לנסיבות אישיות שלו ושל אמו, והן שהביאו להסכמה של המשיבה לפנים משורת הדין, שאומצה בפסק הדין, לעונש של 6 חודשי מאסר בפועל תחת 7 חודשי מאסר בפועל. אותו נאשם, גם הוא נעדר עבר פלילי ואין בנסיבותיו האישיות, בגינן הופחת עונשו כאמור, כדי להשליך על עניינו של המערער שבפנינו.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, יח' בטבת, תשפ"ב, 22 בדצמבר, 2021, במעמד ב"כ המערער, ב"כ המשיבים והמערער בעצמו.

מרים ליפשיץ פריבס, שופטת

אריה רומנוב, שופט

השופט רפי כרמל, אב"ד, סגן
נשיא